

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Έννεα Νοεμβρίου,
μηνός υπερβορείου.

**Ο Ρόιτερ ο Γερμανός
κι' ο Φασουλής ο κεχηνώς.**

Φ.—Γκούτεν μόργκεν, καλημέρα, στόγιερμαν και κυβερνήτη,
κι' αν 'ρωτάτε και για 'μενα, τής 'Αθήνας τόν πολίτη,
για, 'ερ γκούτ 'ιχ ντόνκε, φίλε...σας ευχαριστώ, καλά...
έμαθα για 'μας βοισίδια πώς εψάλατε πολλά,
κι' είπες για τούς Γερμανούς σου πώς τούς 'Ελληνες δέν

[μοιάζουν

κι' ούτε κλέβουν κι' ούτε σφάζουν.

Μά την έπαθες 'στό τέλος, Χέρ και Φόν άγαπητέ,
κι' ένα κάζο σαν και τουτο δέν τό 'πρόσμενες ποτέ.
Και λοιπόν σαν είπες τέτοια, νά με κι' έφθασα με φόρα
'στην ώραία Λορελάυ για νά σου τά ψάλω τώρα,
καθώς τάψαλα μια 'μέρα
και 'στον 'Ιταλό Λαθέρα,
και τόν είπα τροδατόρε
κι' έρι του και τραντιτόρε.

Πούφ λοιπόν, Χέρ Φόν Φερφλουχτερ, Σούμαν, Βάγνερ και
[Μπετόθεν,

ό δέ ναύτης σας ό Κόχλερ του Πετρίτσκη πετσουκόθεν
κληρωτίδα, καρωτίδα, δέν θυμάμαι πώς την λένε...
Ρόιτερ τής Λορελάυ, πώς 'γελάστηκες, καυμένη.
'Αν τόν 'σκότωναν 'δικοί μας, φίλε Φόν, 'στην Λορελάυ,
θάπερνε καθείς σας φόκο,
τί θ' άκούγαμε και τώρα κι' ό Θεός νά μάς φυλάη
μήπως είχαμε και μπλόκο,
και γρανάτεν ούντ κανόνεν
βομβαρδίσεν Παρθενώνεν,
και θά 'φρένιαζαν μαζί μας Γερμανίζοντες 'Εβραίοι,
πού 'ξαμύλησαν τόν Τουρκο για νά πάρουνε τά χρέη.

'Αχ! ώραία Λορελάυ, πλύν τοσουτον δυστυχής!...
κι' απ' εκείνας τας ημέρας τής σφριγώσης εποχής,
πού 'δικοί μας τροβαδούροι σου 'φορτώθηκαν κακά
και μαζί με την Μιράντα σ'έτραγούδησαν γλυκά,
δυστυχία δέν έστάθη,
πού νά μνήν την έχης πάθει.

Δέκατον κι' όγδοον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Έβδομίντα πέντε κι' έπτακόσ'άκόμα,
για την Λορελάυ λείει κάθε στόμα

Μά δέν 'ντρέπεσθε και 'λίγο δίχως λόγους και άφορμάς
κάθε τόσο λυσσασμένοι νά τά βάζετε μ' έμας;
κι' έπειδή σας λέν μεγάλους, δικεφάλους άετούς,
μέ βατσέλα και στρατούς,
δικαιοϋσθε νά τραβάτε τούς μικρούς από ταυτί;
κι' είναι τουτο μεγαλειον; κι' είναι δύναμις αυτή;
Μή σας 'φάγαμε ποτέ τό ψωμί, τό περνοκόκι;
μή δέν δίδωνται σωστά χρεωλύσια και τόκοι;

'Ακου και σύ την γλώσσα μου, πού τώρα δέν κρατετέται,
Σούδερμαν, Σοπεγχάουερ, Χάουπτμαν, Σίλλερ, Γκαίτε,
μπύρα Μονάχου, Ντρέερ, βούρστ, 'Ελληνιστί λουκάνικο,
και τώρ' άγκύρας άρετε,
κι' αυτόν τόν Κόχλερ πάρετε,
πού τόν Πετρίτσκη σας γι' άρνι τόν 'πηρε καραμάνικο.

Πάρτον, σου τόν χαρίζομε, τόν ναύτη σου νά χείρεσαι,
και νά σου γίνη μάθημα πώς νά συμπεριφέρεσαι,
Πάρσιφαλ, Φάουστ, Λόεγκριν, Μπαλκνρ και Νιβελοϋγγεν...
πώς δέν 'μιλείς, μά με κυττάς ώσαν Ζαήμης μουγγεν;

(Τοιαυτα τουτου λέγοντος και κόπτοντος και ράπτοντος,
μέ τόνον δέ προκλητικόν τούς Γερμανούς εξάπτοντος,
θυμώνουνε τών Γερμανών τά μούτρα τά πανσέληνα
και ρίχνουν μέσ 'στη θάλασσα τόν Φασουλή τόν 'Ελληνα,
κι' αυτός με πάθος και χολή
μέσ' απ' τη θάλασσα 'μιλεί.)

Φ.—Γι' αυτό τό κοπλιμέντο σας τόν σβέρκο μου θά βγάλω,
κι' αν 'ρίξατε 'στη θάλασσα κι' έμέ τόν παπαγάλο,
για νά με σκυλοπνίξετε, Φερφλουχτηδες, άπόνως
και νά μου κάνετε λουτρό μεσουντος του χειμῶνος,
πλύν μένω 'στό καθήκον μου πιστώς κι' άπαρεγκλίτως,
κι' έγώ καθως τόν 'Ιωνά θά 'βρω κανένα κήτος.

Λυποϋμαι πού την έπαθες, Φόν Ρόιτερ, κακή,
κι' όποιος μεγάλος τόν μικρόν πιέζει κι' άδικεί,
νά πάη νά κουρευείται, κακός ψυχρός του φλάραρος...
κρίμα πού 'φάνηκες γεγές,
μά πάω κι' έχου' έκλογαίς...
προϋι για σέ, ζήτω για 'μας... Κορδνάρος, 'Ελφάραρος.

Πανόραμα τῶν ἐκλογῶν καὶ μυριόενεχρος ἀγὼν.

Φ.—'Εγὼ νὰ βγάλω, Περικλῆ, γαϊδουρινὴ φωνάρα
καὶ νὰ γκαρίζω Κόρδονος, Κορδόννα, Κορδονάρα,
καὶ σὺ νὰ λές πολέμαρος,
φασάραρος, 'Ετέμαρος,
νὰ βγάζωμε κι' οἱ δύο μας μεγάλη κουμπουράρα
καὶ μπάμ ἐγὼ καὶ μπούμ ἐσὺ ν' ἀρχίζωμε τὰ σμπάρα
μέσ' στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν καὶ 'στὴν ὁδὸν 'Ερμού,
ποῦναι τὰ κατὰστήματα κι' ἡ μύδης τοῦ συρμού.

Κορδάναρος, Λαούραρος,
μυιόμμενος φρυάττω,
μαχαίραρος, κουμπούραρος,
μύρτο Σαμψὼν καὶ κάτω.

Καὶ πάλι γιὰ τὰ κόμματα
βγάζουν ἀφροὺς τὰ στόματα
καὶ τὸς κόσμος ξεψυχᾷ...
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτα μοναχὰ
κλωτσῶ καὶ τὸν πατέρα μου
σὺν τῶν τριῶν σκύλαρο,
καὶ βγάζω τὴ μαχαίρα μου
καὶ τοῦ τρυπῶ τὸν κοίλαρο.

Λαὸς, Ντεληγιαννάραρος,
Κορδόναρος, 'Ελγάραρος,
Μικτός, Μικτάρα, Μίξαρος,
καὶ δειξάρος καὶ μπήξαρος.

Ὅλους θὰ σφάζω σὺν τραγιά,
μὲ λέν Σεϊφουλλάχαρο,
κι' εὐθὺς φοράρω τὸν σουγιά
μέσ' ἀπὸ τὸν σιλάχαρο.
Βγάζω καὶ τὸν στιλέταρο,
κτυπῶ τὸν Περικλέταρο.

'Εχθροὶ καὶ φίλοι μὲ πατοῦν ἀπάνω 'στῆς χιονίστραις,
'σηκώθηκαν κι' ἡ γειτονιάς, πῆραν φωτιά κι' ἡ πλύστραις.
Αὐτὴ μὲ τὸν φουστάναρο
θέλει τὸν Ντεληγιάνναρο,
κι' ἐκείνη μὲ τὸ τσόκαρο
θέλει τὸν Θεοτόκαρο.

Παραφωνάζει δίπλα μου κι' ἓνας κοτζάμ γυναίκαρος:
«Ζαήμαρος, 'Αλέκαρος».
Σκούζει καὶ μιὰ γειτόνισσα, πρησμένη σὺν τουλούμαρος,
«Στεφάναρος, Δραγούμαρος».

Π. — Ὡ πότνια πατρίς 'Ελλάς,
σ' ἀναγνωρίζω πάλιν,
πέρνεις Λερναίης κεφαλᾶς
καὶ ρίπτεσαι 'στὴν πάλιν,
καὶ μανιώδης πολεμεῖς
καὶ καμαρώνομε κι' ἐμεῖς.

Κι' ἐγὼ δαφνοῦχος νικητὴς σὲ βλέπω μετ' ἐλπίδων,
πατρίς τῶν ριψασπίδων.

Σὲ βλέπω μὲ τῶν ἐκλογῶν τὴν περιφεραλίαν,
κι' ἀπὸ τὸν 'Ιστρον, ὃ πατρίς, ὡς κάτω 'στὸν Μαιῶνα
μανία φιλοπόλεμος, ἀκράτητος θυμός,
ξεσβέρκωμα, ξεκοίλιασμα, καὶ τὸς σκυτωμός.

Πάλι Μωρηᾶς καὶ Ρούμελη κοχλάζει καὶ μουγγαί,
ὁ περιούσιος λαὸς φρενιάζει, δέρνει, βρίζει,
βράζουν κι' ἐκεῖνα τὰ νησιά σὲ 'μέρας Νοεμβρίου,
καὶ συγκινοῦν τοὺς Πατρινοὺς,
τοὺς σταφιδάδες τοὺς τρανοὺς,
Ρούφοι, Γεροκωστόπουλοι, Ζαήμεδες τοῦ Ρίου.

Πῦρ πυρπολοῦν τῶν ἐκλογῶν τὰ στήθη κατακαίει,
παλεύουν οἱ Καρτάληδες, παλεύουν οἱ Τανκίτοι,
καθβάλλα πᾶν 'στὴν ἐκκλησιὰ σταυραστῶν ἀσκήρι,
καθβάλλα τρῶν ἀντίδωρο κι' ἀπ' τοῦ παππᾶ τὰ χεῖρα,
καὶ τρέχουν καθβαλλάρηδες
καὶ τρέχουν μακελλάρηδες,
καὶ τείσαι σὺ καὶ εἰμ' ἐγὼ, κι' ἀστράφτουν ἡ μαχαίρα
σὲ Καννιβάλων χέραις,
καὶ ξεεντερίζονται κοιλιὰς καὶ πέφτουνε κυκάλαις,
ποῦχουν λαχτάρια μέσα τους νὰ γλείφουνε κοκκάλαις
πατρίδος ψωροκώστενας, μουφλούζας κανονιέρας,
ποῦ τὴν ἐξύπνησε ξανά τῶν ἐκλογῶν τὸ τέρας.

Ὁ κόσμος ἀνταριάζεται κι' αἶμα διψᾷ νὰ πίνη,
ὁ Κόντης ἀνορθώνεται μὲ τὸ κομψὸ σκαρπίνι,
καὶ τὴν ἐλγὰ γιὰ σύμβολο 'ψηλὰ 'ψηλὰ σηκώνει,
ἀλλ' ὅμως ὁ Δραγούμαρος γι' αὐτὸ παραφουσκώνει,
κι' ἀμέσως μέσα 'στὴν ἐλγὰ καὶ δάφνης φύλλα βάζει
καὶ τοῦ μεγάλου σκαρπινιοῦ καλὰ τοῦ τὰ διαβάζει,
κι' οἱ δύο τῶν ὑπὸ νεκροῦ περιβλεπτον εἰκόνα
σφίγγονται κι' ἀγωνίζονται διαδοχῆς ἀγῶνα.

Ὁ κύρ 'Αλέκος ἔστησε τὸν Κόντη γιὰ ταμπούρι
κι' ὁ Κόντης τὸν Πρωθυπουργὸ τὸν ἤρε κελεποῦρι,
κι' ἀπὸ τοῦ γέρο-Κορδονᾶ
τῆς ἄσπρας φαβορίταις
πέφτουν λουκούμα Συριανὰ,
θεσμοὶ, χαλβάδες, πῆταις,
καὶ ξερογλείφουν γύρω του τὰ δάκτυλα τὰ δέκα
ὅσοι Μπαμπάδες προσκυνοῦν τοῦ Κορδονιοῦ τὴν Μέκκα.

Φωτιά καὶ ξεθεμέλιωμα, λαὸς ξανασκοτώνεται,
καὶ βλέπω νὰ 'ματώνεται
ἡ νικηφόρος ἀλουργίς τοῦ καθενὸς σου Καίσαρος,
καὶ μέσ' 'στῆς κοσμοχαλασιαῖς
βοοῦν κι' ἀκούονται βροσιαῖς,
ὁ κύριος 'Ετέμ-Πασσᾶς καὶ κάθε Τούρκου φέσαρος.

Ὡ πότνια πατρίς 'Ελλάς, μέσα 'στὴν νέαν πάλιν
δὲν λησμονεῖς τὴν ἄλλην,
τὴν ἐνδοξον, τὴν ἀφθαστον, τὴν ὄντως ἀλησμόνητον,
ποῦ τῆς ἐλγαιῖς ἐτίμησε καθὼς καὶ τὸ κορδόνι τῶν,
καὶ τόσο παραπλήθυναν ἡ δάφναις 'στὴν 'Ελλάδα,
ποῦ μερικοὶ τῆς ἐβάξαν καὶ μέσα σὲ στιφάδα.

Πάλι, πατρίς μου, σὲ 'ξυπνοῦν μὲς 'στὴ χρυσή σου κορυφή
κροτίδες, τράκαις, μάσκούλα, ρουκέταις καὶ χαλκουνᾶ.

Ἐσ' λοιπόν, μαχαίραρε, κουμπούραρε, πιστόλαρε...
ὄχι, κορδοναρούμπαρε, πῆρε βοριᾶς κι' ἀμόλαρε.
Βάστα, πατρίς, μὴ ναυτιζές,
μὲ τῶν κομμάτων τὸν πυρσὺν
φυγάδευσέ τὰς στρατιάς
τῶν νέων Μήδων καὶ Περσῶν.

Φ.—Μ' ἔχει πιᾶσει νέα λύσσα καὶ κυλιέμαι μὲς 'στὸ χῶμα...
ἀφασίς γιὰ τὴν πατρίδα, μὰ θυσία γιὰ τὸ κύμα.
Ἡ πατρίς εἶν' ἓνα πρᾶγμα σὺν νὰ λές ἀφηρημένο
κι' ἡ κοιλιὰ συγκεκριμένο.
Τὴν πατρίδα δὲν τὴν βλέπεις, ἀλλὰ τὴν κοιλιὰ τὴν πιάνεις,
καὶ τὴν τρίβεις καὶ τὴν τρίβεις καὶ στιγμὴ δὲν τὴν ξεχνᾶς.

Κι' ὅταν νῆστις ἀπομῆνης,
τότε μόνον τὴν πατρίδα
τὴν προτάσεις ὡς ἀσπίδα
τῆς κοιλιᾶς τῆς πεινασμένης.

Τὰ χέρια τῶν κτυπᾶνε
καὶ 'στὸ Κορδόνι πᾶνε.

Φ.—'Ακούστε πὼς ὁμιλεῖ κι' ὁ τρομερὸς Λεβιδάρος,
ὁ ὅποιος μ' αὐτὸν δὲν συμφωνεῖ τὸν τρώει μαῦρος φίδαρος.

Γεῖά σου, κύρ Νικολάκη μας, γεῖά σου, κύρ Νικολῆ μας,
καὶ φίλησέ μας φλογερά καὶ δέξου τὸ φίλὶ μας.

Π. — Καρκαμπούνας Νικόλα,
'στὸς μικτοὺς φωτιά καὶ φλόα,
καὶ φαντάτισέ μας ὅλους μὲ τοὺς λόγους τοὺς μεγάλους
νὰ τακίσωμε φρενιερὲς τοῦ Μικτοῦ τοὺς ἀντιπάλους.
'Ενθυμήσου, Νικολάκη, τὰς ἐξάψεις σου τὰς πρώτας,
'πῆς τους ξένους, Μαμελούκους, ἀλοφόνους καὶ προδότες,
ποῦ δὲν σ' ἀφῆσαν 'στὰ χόρνια τῆς πολεμικῆς μανίας
μέγας κύριος νὰ γίνης πάσης γῆς Καρκαμπούνας.
Νικολάκη μου, σὲ θέλω... νὰ κτυπήσῃς 'στὰ γεσῶ
καὶ τὸ πᾶν νὰ βοῦβαροῖσῃς δεξιά κι' ἀριστερά.

Φ.—'Εβγα, κύρ 'Αντωνάκη μας, ἐβγα, Ζυγομαχῆ μας,
καὶ φέρε μας εἰς ἐξάνιν καὶ πάρε τὰ μακλά μας.
Καὶ σὺ τὰ λές πολὺ καλὰ... ζήτω κι' ὁ κύρ 'Αντωνάρος,
τὰ λόγια τοῦ γλυκύτατου, μουλκίτικου πεπόνχαρος.

Τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι
ὅσο πάει καθάμαρται.
Γεῖά σου, Σαββᾶθ μεγάλε,
ποῦ νεάζεις ὅπως πάλαι.

καὶ σὺν Ρήγας μας σπαθὶ μὲ καμάρι καὶ μὲ πάσο
εἰς τὴ Σύρα μὲ χαρὰ πῆγες κι' ἤλθες μὲ τὸν Ἄσσο.

Βαφειαδάκηδες σ' ἐπῆραν καὶ Λαδόπουλοι κλεινοί,
Συριαναῖς καὶ Συριανοί,
καὶ σ' ἐπῆγαν ἄρον ἄρον καὶ ὅτῃς δὴ μεγάλας Σύρας,
ποῦ τὸν πάλαι Φερεκύδη τὸν ἐπέθαναν ἢ ψείραις.

Τί πομπῶδης τελετὴ!
κανονίων βρονταὶ καὶ κρότοι,
ζαχαράτα, κομφετί,
κι' ὀλοένα φαγοπότι,
τοῦ Βιτάλη προσφωνήσεις,
χειροφίλημα θερμόν,
καὶ μυρία συγκινήσεις
τοῦ πατρὸς τῶν οἰκιτιμῶν.

Π. — Ἡ δὲ γλῶσσα σου καὶ πάλιν ἀναμνήσεις ἐξιστόρει,
λόγοι δ' ἤχησαν τρανοί,
μὰ καμπόσοι Συριανοί,
ποῦ ὅτῃς τσέπης τὸ συμφέρον εἶναι μάνναις καὶ μαστόροι,
ἀνταπήντησαν βοῶντες: «μὰς τὰ λὲς πολὺ καλὰ,
πλὴν ὅτῃ Σύρα θάβγρη πρῶτος ὁποῖος δῶσῃ πρὸ πολλὰ».

Καλῶς ἤλθες, Θεωδώρακη, λουκουμιῶν βασιλεῖς κουτί,
τίναξε τῆς φαβορίταις γιὰ νὰ πέσουν κομφετί.
Μὲ τὸν Ἄσσο πῆγες κι' ἤλθες, ὁ δὲ πόντος ἐμυκάτο
κι' ἦτον ὅλος ἄνω κάτω,
καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων εἰς τὸν τόσον κλονισμόν
ἔκαναν πολλὰς ρουκέταις γιὰ τὰς νίκας τῶν θεσμῶν,
μὰ δὲν εἶπαν καὶ γιὰ σὲ πῶς ἐκλείσθης ὅτῃν κοκέτα
καὶ πῶς ἔρριζες καμμὶὰ πολυτάραχη ρουλέτα.

Φ. — Στέκει ντοῦρος ὁ παππούλης, κι' ἂν ἡ θάλασσα φουσκῶνῃ,
πρίμα μ' ὅλους τοὺς ἀνέμους ξαναπάει τὸ Κορδόνι,
καὶ ὅτῃ γέρου τὴν πατοῦνα
γράφει καθεμὶὰ φουρτοῦνα.

Καλῶς ἤλθες, Θεωδῶρ, μὲ τὸν Ἄσσο τὸ ξεφτέρι,
κι' ἂν λουκούμια Συριανὰ γιὰ τοὺς φίλους ἔχεις φέρει,
δῶσε, μπάρμπα, καὶ σ' ἐμὰς γιὰ νὰ νοιώσωμε τὴν γλύκα,
καὶ γλυκὺς ἐν τῷ χαλῶ κι' ἐν τῷ λουκουμιῷ νίκα.

Πᾶνε καὶ ὅτῃν Μικτὸ μὲ βῆμα πηδηκτό.

Φ. — Ζήτω, παιδιὰ, καὶ τοῦ Μικτοῦ... μωρὲ γιὰ κύττα
[σπῆταρος...]
ζήτ' ὁ Παππαγεώργαρος, ζήτω κι' ὁ Φλογαίταρος.
Βγῆτε καὶ σεῖς, μωρὲ Μικτοί, πολλὰ νὰ ρητορέψετε
καὶ νὰ μὰς ἐρεθίσετε καὶ νὰ μὰς ἀγριέψετε.

Π. — Ἀς πιτσιλοῦν τὰ μούτρα μας καὶ τοῦ Μικτοῦ τὰ
[σῆμα,
'πέστε μας νὰ τσακίσωμε τῶν ἄλλων τὰ κεφάλια.
Θέλω νὰ δῶ τὸν Νέγραρο, νὰ δῶ καὶ τὸν Ρετσίναρο,
νὰ πᾶμε καὶ ὅτῃν καφφενὲ νὰ παίξωμε κοντσίναρο.

Φ. — Νὰ καὶ τὰ Πειραιωτάκια ὅτῃ Μικτοῦ μας τὸ κονάκι
κι' ὁ Μάκ-Δούαλλος μαζί των, ποῦ τὸν λένε καὶ Τζωνάκι.
Βάστα με, ρὲ Περικλέτο, καὶ θὰ βγάλω τὴν κουμποῦρα,
ζήτω καὶ τοῦ Τζῶν Μάκ-Δούαλλ, ζήτω καὶ τοῦ Τζῶν
[Τζαμούρα.

Π. — Κόνταρε Θεοτόκαρε, πρόβαλε ὅτῃν μπαλκόνι
καὶ ψάλε τὸν Κορδόναιο.
'Μίλησε, Τζῶτζαρε, καὶ σὺ μὲ τόνον θηριώδη,
ποῦ νὰ χαρῆς τὴ γόβη σου καὶ τὸ χυτὸ σου πόδι.

Φ. — Βγάλε μὲ τὴν σκαρπινάρα
καὶ κυνήγ' ἀπὸ κοντὰ
τὴν κυρία Κορδονάρα
νὰ τὴν κἀνης ντὰ καὶ ντὰ.

Πᾶνε καὶ ὅτῃ Δραγούμη τὸ σαλόνι, ὅπου μὲ τὴν ἐλγὰ καὶ δάφνης κλώνοι.

Φ. — Πῶ! πῶ! κι' ἐδῶ τί χαλασμός, λαός, ἀνεμοδούλα
ἐλαιοδαφνομουσάρκος, ψηλοκαπελαδούραρος.
Θέλω τὸν Βεζανήδικο τὸν Σόταρο ν' ἀκούσω,
μὰ καὶ τὸν Χρηστοφῆδικο, γιὰ νὰ τοὺς ἀντικρούσω.
Βαρδᾶτε καὶ σὰς ἔφαγα, γαῖα πυρὶ μιχθήτω,
καὶ τῶν τριῶν συνδυασμῶν ζήτω καὶ κόντρα ζήτω.

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν ξέρομε σὲ ποιὸν νὰ σταματήσωμε,
μὰ τώρα, Περικλέταρε, παρὰίτα τὸν Δραγούμαρο,
κι' ἐμπρὸς τὸν Καλλησπέρικο νὰ πᾶμε ν' ἀπαντήσωμε,
ποῦ πρὶν νὰ γίνουν ἐκλογαῖς τὸν 'μαύρισαν μὲ φούμαρο.

Ἀμέσως ζήτω φώναξε καὶ γιὰ τὸν Τημελῆ,
μέγαν ἱεροκήρυκα, ποῦ θεῖκά 'μιλεῖ.
Τρεῖς ζήτω κι' ὁ Τημέλαρος, ποῦ τῆς ψυχῆς θὰ γιάνῃ,
κι' ἂν ἀσπρίσθῃ κι' ὁ Τημελῆς,
αὐτὸς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
σὺν ἐκκλησίᾳς ἀμβώνα βεδιῶς θὰ τὸ κἀνῃ.

Καὶ τώρα, Περικλέταρε, γενναῖε τῶν γενναίων,
ψάλωμεν τὸν Θεοκλήτον, Μητροπολίτην νέον,
ἱεροφάντην ἄξιον; τὰ μάλιστα χρηστόν,
κι' εἰς ὅλους ἀρεστόν,
ὡς δεηθῶμεν δὲ θερμῶς μετὰ παντὸς πολίτου
αὐτοῦ τοῦ Θεοκλήτου
τοὺς ἀμιγεῖς καὶ τοὺς μικτοὺς καλὰ νὰ τοὺς διαβάσῃ
καὶ νὰ τοὺς 'πῇ μαζί μ' ἐμὰς: ἀμὴν κι' εἰρήνη πᾶσι.

(Εἶπε, κι' ὁ Περικλέταρος μὲ μαγκουράρ' ἀρπάξει
καὶ δέρνει τὸν Φασούλαρο καὶ τὸν κοφομεσιᾶζει,
μὰ κι' ὁ Φασούλαρος ὁρμᾷ μ' ἐναντὶ παληοτουφέκαρο
ὅτῃν ξύλινὸ τοῦ σὺντροφο, Ρωμῶν ντεληφυσέκαρο.)

Ὅτῃν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὐξὼν εἰκοσιτρία,
κατὰφωτος καὶ μέγας κι' ὅλος κοκεταρία
[σῆμα βασιλικὸς
κι' ἐμποροραπτικὸς
τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαϊωάννου,
ποῦ γινώρισε τὸ γούστο καθε πρωτεύουσάνου.
Αὐτὸς δὲν φέρνει κόπτες ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένους,
τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλειὰ δική του,
κι' ἔχει πελάτας τόσους κατενθουσιασμένους
καὶ μὲ τὸ κόψιμό του καὶ μὲ τὴν ραπτική του.
Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὀλοένα,
καὶ κόψε με κι' ἐμὲ καὶ ράψε με κι' ἐμένα,
καὶ κάψε με καδράκι καὶ δακτυλίδι μέση,
καὶ τρεῖς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποῦ θὰ πέσῃ
ὅτῃ Γεωργῶν τὴν ψαλλίδα, ὅτῃ Γεωργῶν τὴν βελόνα,
κι' αὐτὴν ὑπερυψοῦτε καὶ νῦν καὶ ὅτῃν αἰῶνα.